

РЕШЕНИЕ

№ 4472

гр. София, 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 10.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12172** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение № ПИ-383/12.11.2020 г., издадено от директора на ТД на НАП-С., с което е потвърдено Разпореждане за разпределение № С202225-125-0260735/22.10.2020 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

В жалбата е посочено, че издаденото разпореждане е неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на процесуалните правила и при несъответствие с материалния закон. Моли се разпореждането да бъде отменено, като преписката бъде върната на публичния изпълнител със задължителни указания.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., който поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира разноси.

Ответникът – директорът на ТД на НАП-С. – в съдебно заседание се представлява от юрк. К., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Ю., който моли жалбата да бъде оставена без уважение, като неоснователна и недоказана.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП-С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2020 г. срещу [фирма] за

принудително събиране на публични държавни вземания. Тези вземания са за такси по чл. 30, ал. 3 от Закона за хазарта и са установени с АУПДВ № 3/14.02.2020 г. и АУПДВ № 4/14.02.2020 г., издадени от председателя на Държавна комисия по хазарта. На основание чл. 60, ал. 5 от АПК е разпоредено предварително изпълнение на двата АУПДВ. Допуснатото предварително изпълнение по двата акта е обжалвано и с Определение № 1498/21.02.2020 г. по адм. дело № 2031/2020 г. по описа на АССГ, потвърдено с Определение № 3870/12.03.2020 г. по адм. дело № 3121/2020 г. по описа на ВАС, I отделение, и съответно с Определение № 1493/2020 г. по адм. дело № 2038/2020 г. по описа на АССГ, потвърдено с Определение № 3956/20.03.2020 г. по адм. дело № 3038/2020 г. по описа на ВАС, VIII отделение, жалбите са оставени без уважение.

За обезпечаване на вземанията по посоченото изпълнително дело с Постановление с изх. № С202225-022-0056779/26.08.2020 г. е наложен запор върху вземане на жалбоподателя от трето задължено лице [фирма] за сума в размер на 443 239,40 лв. В резултат на наложения запор в сметката на ТД на НАП-С. е постъпила сумата от 60 000 лв.

С Разпореждане № С202225-125-0260735/22.10.2020 г. публичният изпълнител е извършил разпределение на постъпилата на 14.10.2020 г. сума от 60 000 лв. Погасени са задължения по АУПДВ № 3/14.02.2020 г. и АУПДВ № 4/14.02.2020 г., издадени от председателя на Държавна комисия по хазарта.

Извършеното разпределение е оспорено по административен ред, като подадената жалба е оставена без уважение като неоснователна с Решение № ПИ-383/12.11.2020 г. на директора на ТД на НАП-С..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 7-дневен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол, съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК, е Решение № ПИ-383/12.11.2020 г., издадено от директора на ТД на НАП-С..

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 266, ал. 1 от ДОПК – директорът на ТД на НАП-С.. Същото е издадено законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му. При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 3 ДОПК, вземанията за държавни такси, установени по основание със закон, представляват публични държавни вземания. Установените вземания произтичат от неплатени държавни такси, съгласно чл. 30, ал. 3 от ЗХ. Според чл. 92, ал. 3 от ЗХ /в редакцията към 14.02.2020 г./, неплатените в срок такси по чл. 30, ал. 3 подлежат на принудително изпълнение от публичен изпълнител по реда на ДОПК, като актът за установяване на вземането се издава от председателя на Комисията по хазарта. На това основание от председателя на Комисията по хазарта са издадени АУПДВ № 3/14.02.2020 г. и АУПДВ № 4/14.02.2020 г.

Съгласно чл. 209, ал.1 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. Тълкуването на цитираната разпоредба налага извода, че АУПДВ попадат в обхвата на предвидените в чл. 209, ал.1 от ДОПК основания за принудително

изпълнение на установените публични вземания.

Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че не е налице изпълнително основание по смисъла на чл. 209, ал. 2 от ДОПК. Вярно е, че в чл. 209, ал. 2 от ДОПК е налице изброяване на конкретни изпълнителни основания, след които не е посочен АУПДВ, но в случая следва да намери приложение нормата на чл. 209, ал. 1 от ДОПК, тъй като е налице издаден акт, предвиден в съответния закон – Закона за хазарта, с който са установени публични държавни вземания.

Неоснователно е и възражението, че публичният изпълнител няма право да извършва преразпределение на задълженията, определени с АУПДВ, тъй като двата акта са оспорени по съдебен ред, като съдебните производства не са приключили с влязло в сила съдебно решение. С АУПДВ № 3/14.02.2020 г. и АУПДВ № 4/14.02.2020 г. е разпоредено предварително изпълнение на основание чл.60 от АПК. В тази си част двата АУПДВ са влезли в законна сила след като с цитираните по-горе определения на АССГ и ВАС подадените срещу разпорежданията за предварително изпълнение жалби са оставени без уважение. Съгласно чл. 90, ал. 1 от АПК, административните актове не се изпълняват, преди да са изтекли сроковете за тяхното оспорване, а при подадена жалба или протест - до решаването на спора от съответния орган. Съгласно чл. 90, ал. 2 от АПК, приложим на основание § 2 от ДР на ДОПК, това правило не се прилага, когато със закон или с разпореждане по чл. 60 от АПК е допуснато предварително изпълнение на акта. В процесния случай, са налице влезли в сила разпореждания за предварително изпълнение на двата издадени АУПДВ по чл. 60 от АПК, поради което независимо от висящите съдебни производства по законосъобразността на двата АУПДВ е налице основание за пристъпване към принудително събиране на публичните държавни вземания.

С оглед изложеното оспореното решение е правилно и законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 500 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 268 от ДОПК, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № ПИ-383/12.11.2020 г., издадено от директора на ТД на НАП-С., с което е потвърдено Разпореждане за разпределение № С202225-125-0260735/22.10.2020 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Д. Г., да заплати на ТД на НАП-С. сумата от 500 лв. /петстотин/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: